

в рани“ (1899); „тънат сърцата им в рани“ (1900); „И мъка, знойна мъка / нокти в сърцето ми забива“ (1901). Докато у ранния Яворов се наблюдава драстична хиперболизация на мотива *отровено/ранено сърце*, при *декадента* Яворов значимостта на този мотив продължава да нараства, като в някои текстове от 1905-1906 г. той става сюжетоизграждащ, концептуален, символно натоварен. (Понятието *декадент* е използвано тук с цялата присъща му двусмисленост, обаче на практика с него обозначаваме онзи моностилистичен отрязък от поетическото творчество на Яворов, характеризиращ се с ефектите на сецесиона, или – оформянето на *преходния* лирически корпус „Безсънници“. Говорим съзнателно именно за отрязък, а не за *период*, не защото бягаме от компрометирани по отношение на Яворовата поезия термини, а тъй като поддържаме тезата, че Яворов изпробва и същевременно изчерпва различни „почерци“, без обаче да се идентифицира окончателно и безвъзвратно с нито един от тях, което прави говореното за *граждански* и за *декадентски период* действително безпредметно.) В творби на поета от 1905-1906 г. *сърцето* е превърнато (или изрично посочено като) в символичен център на лирическия субект (най-явно в „Песен на песента ми“), но изключително високата му символична стойност понякога е алегоризирана посредством един направо дидактично звучащ наратив („Моето сърце“ от 1906 г. е максимално разгърната физиологизирана визия на мотива *ранено сърце*). Тук на всяка цена трябва да се изтъкне една доста съществена отлика на Яворовото *ранено сърце* (респ. *ранена гръд*) от аналогичното нахърняване на интровертните реалии у Ботев, както и въобще разликата в статута на тези „стоящи сякаш на границата между тялото и душата“ (В. Стефанов) топоси в поезията на Ботев. Тъй като ранният Яворов е в много по-голяма степен *знаков*, отколкото това изобщо се предполага, т.е. текстовете му денотативно са ориентирани към предходната (предимно Ботевата) поетическа изказност, то и неговите интровертни символики – още в стадия на първоначалното си